

תפ"ח 17232/11/13 - מדינת ישראל נגד אחמד מוגרבי

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 17232-11-13

לפני: כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא
כבוד השופט רפי כרמל
כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
המאשימה מדירת ישראל
-נגד-
הנאשם אחמד מוגרבי

הכרעת דין

השופט י' צבן:

1. העבירות המיוחסות לנאשם הן ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק. בין משפחתו של הנאשם לבין משפחתו של המתלונן, ע' א' ס', קיים סכסוך שמקורו בשימוש בדרך באזור מגוריהם בג'בל מוכבר בירושלים. **על-פי כתב האישום**, בתאריך 27.10.2013 נהג המתלונן ברכב סקודה יחד עם בלאל עבידיה בדרך חברון סמוך לסינימטק לכיוון ג'בל מוכבר. בסמוך לשעה 19:11 הגיע למקום ג'יפ קאיה מספר רישוי 1419572 ובו הנאשם ואנשים נוספים. ג'יפ הקאיה חסם את דרכו של רכב המתלונן, מהג'יפ ירדו הנאשם ושלושה אחרים. בידי הנאשם היה אקדח, האחרים החזיקו אלה וקופיץ. האחרים החלו להכות בשמשת רכב הסקודה, הנאשם ירה במתלונן מספר יריות מטווח של מטר במטרה להורגו, ופגע בצד שמאל של חזהו ובזרועו הימנית. המתלונן ניסה לחמוק, ביצע סיבוב פרסה, נמלט מן המקום ופנה עצמו ברכבו לבית חולים "שערי צדק", שם נמצאו שני פצעי כניסה ויציאה בחזה שמאל ופצע כניסה בזרוע ימין ללא פצע יציאה. לרכבו של המתלונן נגרם נזק. הנאשם והאחרים נמלטו.

2. **בתשובתו לכתב האישום** (ביום 3.4.2014) אישר הנאשם את קיום הסכסוך האלים בין שתי המשפחות, כפר במעשים המיוחסים לו. לא היה בג'יפ במקום, לא ירה ובשעת האירוע היה במפעל המשפחתי המצוי בעטרות.

רקע דיוני ועובדתי

3. המתלונן ובן דודו, בלאל עבידיה, נטלו חלק בקורס נהיגת משאיות בבית הספר "רשידיה" במזרח ירושלים וביום 27.10.2013 בשעה 19:00 לערך יצאו מבית הספר ונסעו לכיוון ג'בל מוכבר בדרך חברון. בהגיעם סמוך לגשר הולכי הרגל ליד הסינימטק חסם את דרכם ג'יפ, מתוכו ירדו מספר אנשים, הם רצו אל הרכב של המתלונן, חבטו בו וגרמו לו

שברים ואחד מהתוקפים ירה במתלונן מספר כדורים. לאירוע היו מספר עדים שנקלעו למקום: העד בן-אהרון אמר כי התוקפים לא היו רעולי פנים והיו במרחק מטר וחצי מהרכב שהותקף (ת/30). העד ד' (שמו חסוי) עמד במרחק 15 מטר מרכב הסקודה הלבן של המתלונן וראה בו שני אנשים. לפי עדותו, הגיע ג'יפ קאיה, חסם את הסקודה, יצאו ארבעה אנשים, אחד לבש קפוצ'ון שחור/אפור, לאחד הייתה אלת בייסבול. הארבעה - שנראו כבני 19-20 - רצו לעבר הסקודה והתחילו לנפץ שמשות, נהג הסקודה ניסה לתמרן כדי לברוח ואז שמע יריות והארבעה נמלטו. נראה לו כי גובהו של היורה היה ממוצע 1.75. העד הספיק להבחין במספר הרישוי של הרכב התוקף ודיווח מיד למוקד 100 שמספר הרכב הוא 1419572, ג'יפ בצבע כסף מסוג קאיה (ראה פרוטוקול עמ' 94-96; המוצג נ/2; המוצג ת/20). ד' דיווח למשטרה על האירוע זמן קצר מאוד לאחר הירי והימלטות הרכבים והודעתו נקלטה במוקד בשעה 19:11. על-פי המוצג ת/51 וצפייה בסרטונים של מצלמות סמוכות ממלון "הר ציון", נראה רכב הקאיה הכסוף נוסע במהירות במקום בשעה 19:04, לאחר מכן נראה ממשיך בנסיעה מהירה בשעה 19:14. קרי, אירוע התקיפה התרחש בין 19:04 ל-19:11.

4. רכב הקאיה שמספרו 1419572 רשום על שם נאסר מוגרבי, אביו של הנאשם. לדברי נאסר מוגרבי ג'יפ זה היה באותו ערב במפעל המשפחתי באזור שכם (ת/20). על-פי המזכר ת/10, נאסר מוגרבי סיים עבודתו באותו יום בשעה 17:00 והשאיר את הג'יפ במפעל בשכם כשהמפתחות בתוכו והוא עצמו הגיע הביתה בשעה 18:10.

5. המתלונן נהג בעצמו ברכב, חרף פציעתו, לבית החולים "שערי צדק". הוא התקבל בחדר מיון בשעה 19:27:47, הרישום הראשוני בכתב יד של הצוות הרפואי החל בשעה 19:30. הוא נמצא נינוח, ללא קוצר נשימה, מדבר לעניין, מתמצא בזמן ובמקום ונמצאו שני פצעי ירי, אחד בחזה ואחד בזרוע ימין (ת/22).

6. לחדר המיון הגיעו מספר שוטרים והם שוחחו עם המתלונן ושמעו מפיו פרטים על האירוע ובאוזניהם אמר כי הנאשם הוא זה שירה בו. רפ"ק יגאל יעקובוב רשם מזכר עוד באותו ערב (ת/5) וכן מסר אמרה מיום 6.11.2013 ובה אמר כי שוחח עם המתלונן 20-30 דקות לאחר האירוע (ת/6). שוטר הסיור אייל העברי דיבר עם המתלונן בשעה 20:05 לערך.

למועד המדויק בו פגש המתלונן את השוטרים יש חשיבות כפולה: מחד, אמירות ספונטניות של המתלונן המפלילות את הנאשם. מאידך, בבית המשפט שינה המתלונן את טעמו ואמר כי בני משפחתו הם שאמרו באוזניו שם הנאשם. כך אמר גם בהאא, אחי המתלונן בעדותו.

7. המתלונן העיד בבית המשפט שבעה חודשים אחרי האירוע ואמר לראשונה כי בעצם לא זיהה את הנאשם, אך נקב בשמו, הן בחדר המיון והן בשורה של אמרות במשטרה, כיוון שבני משפחתו אמרו לו שם הנאשם בחדר המיון. אמרות המתלונן הוגשו לפי הוראת סעיף 10א לפקודת הראיות והמאשימה מבקשת להסתמך עליהן (ת/24-ת/28 לרבות רישום דברים בראיון הכנה בפרקליטות).

8. במהלך החקירה הפעילה המשטרה מדובב, והשיחות בין השניים הוקלטו (ת/29). בשלושת ימי הדיבוב הנאשם הכחיש וחזר והכחיש מעורבות באירוע הירי: לטענת המאשימה פרטים שאמר למדובב קושרים אותו לאירוע.

9. הנאשם טען כי בשעת האירוע היה במפעל הבטון בעטרות.

אין חולק כי בזמן רלוונטי שוחח הנאשם שיחת טלפון אחת בשעה 19:37. לטענת המאשימה, השיחה נקלטה באנטנת הר הזיתים הרחוקה 9 ק"מ מעטרות (ת/21). לטענת הנאשם, המסמכים ת/21 המתייחסים לאנטנות ולמפת הקליטה הוגשו על-ידי פקידה ולא על-ידי עד מומחה, לפיכך משקלם אפסי ולא הוכח כלל מיקומו של הנאשם בעת שיחת הטלפון.

10. לסיכום פרק זה - אין חולק על עצם קרות האירוע, מקום האירוע ומועדו וכי היה ניסיון התנקשות במתלונן שנפצע. המחלוקת הינה על זיהוי הנאשם כמי שירה. השותפים האחרים נותרו אלמונים.

גרסת המתלונן

11. המתלונן דיבר עם מספר שוטרים בחדר המיון בתוך פחות משעה מהאירוע. בהמשך אותו ערב מסר אמרה וגם זיהה תמונת הנאשם. בימים הבאים מסר אמרות נוספות המפלילות את הנאשם. בבית המשפט, כאמור, שינה את דבריו בכל הקשור לזיהוי הנאשם. נביא תחילה עיקרי הדברים שהשמיע באוזני שוטרים שהגיעו לחדר המיון. לאחר מכן את תמצית אמרותיו, תמצית עדותו ולבסוף המסקנה - האם יש מקום להעדיף האמרות על פני העדות.

12. א. שוטר הסיור אייל העברי שמע מפי המתלונן פרטים על הסכסוך בין שתי המשפחות, יציאתו מהלימודים עם בן דודו בֶּלֶאל, מסלול נסיעתם ואז "חתך רכב ג'יפ מסוג 'מוסו' בצבע כסף 7 מקומות חלונות שחורים את שיירת הרכבים וחסם את רכבו של ע' בנתיב נסיעתו. מן הרכב ירד אחמד נאצר מוגרבי עם אקדח לבוש בחולצת טישרט שחור וג'ינס וירה לעברו מספר פעמים...

נפגע... בחזה בצד שמאל... ובזרוע ימין... לדבריו ברכב ישבו 4 אנשים אך לא זיהה איש חוץ מאת אחמד נאצר מוגרבי אותו הוא מכיר טוב מאחר ושניהם עובדים על משאיות בטון" (ת/1). שוטר סיור נוסף בשיר מוסא שמע מפי המתלונן דברים דומים בחדר המיון אותם העלה על הכתב והוסיף פרטים: בידי התוקפים האחרים היו אלות והם היכו ברכב. מספר התוקפים היה 5 + הנאשם. הנאשם לא היה נהג הרכב התוקף. אין סכסוך בין המתלונן לבין הנאשם. הירי היה ממרחק של מטר (ת/41).

ב. רפ"ק יגאל יעקובוב רשם, כאמור, מזכר על דברים ששמע בחדר המיון מפי המתלונן 20-30 דקות לאחר האירוע: נסע ברכב עם בלאל, התקיפה הייתה סמוך לברכת הסולטן, ג'יפ חסם דרכו, ירדו ממנו 4 אנשים, וחשוד בשם אחמד נאצר מוגרבי העובד על משאית בטון ירה בו ואילו שלושת האחרים שברו את האוטו. זיהוי הנאשם היה ממרחק של פחות ממטר.

13. א. אמרה ראשונה נגבתה מהמתלונן כשעתיים אחרי האירוע, בשעה 21:00 בחדר המיון (ת/24). המתלונן תאר בשטף את מסלול נסיעתו, כיצד ג'יפ בצבע כסף או מוסו או מיצובישי חסם את רכבו, מתוך הג'יפ ירדו 4 אנשים חוץ מהנהג שנשאר ברכב "אני זיהיתי רק אחד מהם שירד מהדלת הימנית האחורית ששמו אחמד נאצר מוגרבי הוא לבש חולצה שחורה ארוכה ומכנס ג'ינס ביד היה לו אקדח... הוא כיוון עליי ממרחק של פחות ממטר... וירה עלי אני לא יודע כמה יריות... וכולם התחילו לשבור את האוטו" (שורות 9-18). לא הצליח לזהות שאר התוקפים, אך מסר פרטים על הסכסוך בין שתי המשפחות.

ב. אמרה שנייה של המתלונן נגבתה בחצות. שוב אמר שהיורה מוכר לו ושמו אחמד נאצר מוגרבי. החוקר הציג לו תמונה והמתלונן אמר שזה אחמד נאצר שירה בו - הוא הנאשם (ת/2, ת/25).

ג. אמרה שלישית נגבתה מהמתלונן, עדיין בבית החולים, אחרי שלושה ימים - 31.10.2013 (ת/26). המתלונן חוזר ואומר כי הנאשם הוא זה שירה בו ולאחר מכן ספר מה ששמע בבית החולים מפי בן דודו על התפתחות הסכסוך בין המשפחות והתוכנית להתנקש בו.

ד. באמרה רביעית - בתחנת משטרה מיום 4.11.2013 (ת/27) אמר המתלונן כי הוא מכיר את הנאשם הרבה שנים, אין ביניהם סכסוך והוא ירה בו מקרוב. כאשר נשאל מה לבש היורה השיב: "חולצה קפוצ'ון

ומכנס ג'ינס ואפילו הכובע של הקפוצ'ון לא היה על הראש שלו הוא היה חשוף" (ש' 55) שוב חזר ואמר שהזיהוי הינו 100% הן בשל המרחק הקצר מאוד והן בשל הכרות מוקדמת. כמו כן אמר שהתוקפים האחרים היו בפנים גלויות אך לא הצליח לזהותם ובידיהם היו אלות וסכין קצבים גדול. לציין - בזירת האירוע נמצאו תרמיל ירי וסכין קצבים גדולה קופיץ (ראה ת/54, ת/55).

14. ימים ספורים לפני עדותו בבית המשפט (מאי 2014) זומן המתלונן לראיון הכנה בפרקליטות ולהלן תמצית התרשומת מפגישה זו:

"העד פתח הפגישה בשאלה האם זה שהוא יעיד בבית המשפט כי נערכה סולחה יעזור לנאשם בהליך המשפטי. העד הבהיר כי לא שיקר במשטרה... עוד מסר העד כי הוא לא רוצה להכניס את הנאשם לכלא כי הוא לא 'בן אדם כזה' וכי לנאשם יש ילדים. היום יש שקט בין המשפחות והוא לא רוצה לקלקל אותן. כאשר שאלתי אותו מה ארע באותו היום, השיב כי ימסור את גרסתו בבית המשפט, ולא הסכים לענות על שאלות נוספות לגופו של עניין" (ת/28 וכן פרוטוקול ע' 13).

15. בפתח עדותו בבית המשפט אמר המתלונן: **"הייתי באוטו שלי... ובא איזה אוטו וירדו ממנו כמה חברה. עכשיו ירו עלי והלכתי לבית חולים... שמעתי אנשים אומרים אחמד, אחמד [הוא] שירה ובא החוקר נתן לי איזו תמונה אמר לי זה אחמד אמרתי לו כן" (עמ' 13 שורות 11-14).** והמשיך והסביר שינוי הגרסה: **"שמעתי כל האנשים בבית החולים, כל המשפחה שלי שבאו לבית חולים אומרים אחמד, כולם אומרים לי תגיד אחמד" (שם, שורות 18-19).** כאשר הועמד על דברים אחרים באמרותיו שנגבו בבית החולים אמר שהיה פצוע וסבל מכאבים, וכאשר הועמד על כך שגם שבוע אחר-כך במשטרה חזר וזיהה הנאשם השיב תשובה תמוהה ולא ברורה: **"למה החוקרים שם, שמו לי האזנה בשביל להפיל אותו" (עמ' 14 שורה 10).** כאשר נשאל מי ממשפחתו דיבר על אחמד ענה **"כולם"**, וכאשר נשאל מדוע לא אמר זאת לשוטר הסויר ענה: **"הוא לא שאל אותי על שאלה כזאת" (עמ' 16 שורה 11).** עוד הכחיש כי אמר לשוטר סוג רכב או כי צבעו כסוף (עמ' 17 לפרוטוקול). לדבריו, ראה את הפנים של התוקפים אך לא זיהה (עמ' 20 שורה 11), הוא מכיר את הנאשם אך אין לו סכסוך איתו. כאשר נשאל כיצד זה זיהה את הנאשם בתמונה השיב כי בבית החולים היה גמור עם כאבים.

כאשר נשאל מניין ידע למסור פרטים על היורה השיב: **"ראיתי שירדו, ראיתי את החולצה וזה אבל על שם שלו שמעתי מהמשפחה שלי" (עמ' 23 שורה 4),** ובהמשך עדותו חזר ואישר כל האירוע לפרטיו מלבד הזיהוי. כאשר הועמד שוב על כך כי בכל אמרותיו זיהה את הנאשם חזר ואמר כי סבל מכאבים ואמר מה שמשפחתו אמרה לו לומר (עמ' 25)

והוסיף כי מי שראה לבוש חולצה שחורה היה אדם אחר (עמ' 26). בהמשך דבריו אמר כי בשיחת הריענון דיבר על סולחה אך לא סולחה עם הנאשם ואישר כי אמר לפרקליטה שבמשטרה לא שיקר וכי את דבריו יגיד בבית המשפט (עמ' 29). כאשר התבקש להבהיר מתי בדיוק אמרה לו המשפחה כי הנאשם הוא היורה השיב "מה זה מתי? אני לא יודע מה את מתכוונת, מה זה מתי?... אני ישבתי אמרתי לך את זה לא נכון" (עמ' 30 שורות 1-3) ולבסוף אישר כי שינה גרסתו לראשונה בעדות זו בבית המשפט (עמ' 30 שורה 5). בהמשך עדותו ידע המתלונן למסור פרטים רבים על האירוע - מספר התוקפים, רכב ג'יפ, התוקפים ירדו משלוש דלתות, דלת הראשונה מאחור בצד שמאל וקדימה מימין, הרכב חסם 90°, היורה ירד מדלת ימנית אחורית ואף ידע לומר שקודם היה ירי ואז החלו להכות ברכבו (עמ' 40 שורה 6). כאשר נשאל כיצד זה הוא זוכר פרטי פרטים של האירוע ורק לא את זיהוי הפרצוף, השיב - זה לא הנאשם (עמ' 41-42). כאשר נשאל מדוע המתין תקופה של למעלה מחצי שנה ולא פנה קודם לכן למשטרה לתקן עדותו, אמר כי חיכה לומר דברו בבית המשפט (עמ' 42).

המתלונן העיד כי לא אמר לבלאל שהיה עמו ברכב שם היורה (עמ' 44) וכי ליורה היה אמנם קפוצ'ון אך לא על הראש וכי היורה החזיק האקדח כששתי ידיו ישרות קדימה (עמ' 50). עוד נציין כי בניגוד לאמרות במשטרה שם דיבר בפירוט על הסכסוך בין שתי המשפחות, בעדותו המעיט וצמצם הסכסוך והכחיש קשר בין הסכסוך לבין ירי עליו (עמ' 49).

16. יש להעדיף אמרות המתלונן על פני עדותו מהטעמים הבאים:

א. המתלונן דיבר עם שוטרים זמן קצר לאחר האירוע ואמר להם שם היורה, הוא הנאשם. האמירות ספונטניות (ברמה הקרובה ל- Res gesta) שנאמרו מספר פעמים למספר שוטרים בין השעות 19:40-21:00 לרבות זיהוי תמונה. המתלונן חזר על הזיהוי פעמיים גם בימים הבאים. דבריו נאמרו טרם הספיק להתאושש, לחשב כביכול חישובים בהלך נפש ובתוך טראומת אירוע תוקפני ומסעיר כשהוא בטיפול רפואי ראשוני על מיטת חוליו (ראה, קדמי, על הראיות מהדורת 2009 עמ' 508-509).

ב. בדבריו הספונטניים כמו גם באמרותיו מסר פרטים על האירוע, ידע לתאר היטב ובשלים כיצד פעלו התוקפים, כיצד יצאו מהרכב, ירו ותקפו פיזית, תאר לבוש לרבות צבע חולצה. כמו כן אמר כי היורה היה ממרחק מטר והוא מכירו היטב ולכן יכל לומר מיד את שמו. בבית המשפט התכחש לפרטים רבים, פרטים שהשוטרים שמעו רק מפיו ולא ממקור אחר.

ג. בשיחת ההכנה בפרקליטות אישר הנאשם כי לא שיקר במשטרה. כך גם אמר בבית המשפט.

ד. יש לדחות גרסתו בבית המשפט כי ציין שם הנאשם כי כך שמע מבני משפחתו. **ראשית**, המתלונן לא אמר מי אמר לו השם, ואף לא הסביר מדוע ייחסו המעשה דווקא לנאשם. המתלונן העדיף לערפל ולומר "כולם" - קרי, כל המשפחה המורחבת באה לבית חולים וכך אמרו לו. **שנית**, המתלונן לא אמר במפורש כי דיבר עם בני משפחה לפני שדיבר עם השוטרים. **שלישית**, רפ"ק יעקובוב רשם באמרתו ת/6 כי דיבר עם המתלונן 20-30 דקות אחרי האירוע, כשעשה כן היה זה בנוכחות הרופאים שהיו סביבו בחדר (ת/6 שורה 5). בני המשפחה לא יכלו להגיע מג'בל מוכבר כל כך מהר בתחבורה העמוסה של שעות הערב, בוודאי שלא היו מאפשרים להם להיכנס למיטת הטיפולים בחדר המיון ולא היו שותלים כדבר ראשון ומייד בראשו של המתלונן שם היורה. **רביעית**, המתלונן לא נתן הסבר מדוע שתק שבעה חודשים עד העדות ביודעו היטב כי הנאשם עצור. **חמישית**, אין הסבר כיצד זה נודע לבני המשפחה כי היורה הוא הנאשם ומה מקור הידיעה ולמה טפלו דווקא על הנאשם ולמה מיהרו לבית החולים כדי לספר לו מידע זה.

ה. מעדותו, כמו בדברים שאמר בשיחת ההכנה, עולה כי בין המשפחות יש הסכמה על סולחה או הסכמה על "הורדת הלהבות" והמתלונן העדיף אינטרס זה על פני דברים ברורים ומפורטים שאמר באמרותיו.

ו. לאמרות הנאשם יש חיזוקים ותמיכה. כידוע, התמיכה אינה חייבת להיות בכל פרט ובכל עניין הנכלל באמרות, על כך אציין בקצרה מספר חיזוקים לאמרותיו: **ראשית**, יש מספר עדויות על התרחשות האירוע. **שנית**, כפי שאמר המתלונן - ונאמר מפי עדים אחרים - היו מספר תוקפים שיצאו מהג'יפ. כפי שאמר המתלונן ועדים נוספים היה גם ירי וגם מכות פיזיות ברכב, והתקיפה הייתה ממרחק קצר 1-2 מטר. כפי שאמר המתלונן באמרותיו, קיימות ראיות נוספות על הסכסוך בין שתי המשפחות.

17. **עדות בלאל עובידיה**: בלאל, בן דודו של המתלונן, ישב לידו ברכב בעת האירוע ותיאר אותו תיאור דומה. לדבריו, 4-5 תוקפים יצאו מג'יפ ירו והכו ברכב, לא יכל לזהות מי מהתוקפים, לרבות הנאשם, בגלל ששם ידיו על ראשו (עמ' 58), עוד העיד על הסכסוך בין שתי המשפחות וציין כי בבית החולים ניסה להיכנס ולהיות עם המתלונן אך הרופא לא אפשר לו וכי לקח זמן עד שהמשפחה הגיעה (עמ' 70).

18. בפסיקה נקבע כי מהימנות זיהוי נבחנת הן במישור הסובייקטיבי והן במישור האובייקטיבי "**במישור הסובייקטיבי נבחנת מהימנותו הכללית של העד, לרבות יכולתו להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות אנשים על-פי חזותם. במישור זה יינתן משקל גם לביטחונו של העד המזהה בזיהוי. במישור האובייקטיבי,**

בבחנת השאלה האם התנאים והנסיבות האובייקטיביות תרמו או הביאו להטעייתו של העד המזהה" (ע"פ 2734/13 פלוני נ' מדינת ישראל - סעיף 22 לפסק הדין ופסיקה נוספת הנזכרת שם). בענייננו, המתלונן ראה הנאשם מקרוב, ציין את שמו באופן ספונטני, חזר על כך מספר פעמים בביטחון לרבות זיהוי תמונה ומסר פרטים נוספים וכן ציין כי הנאשם מוכר לו היטב. אומנם בעת האירוע כבר ירדה חשכה אך הייתה תאורת רחוב מספיקה (ועד אובייקטיבי אף יכל לזהות מספר רכב). הזיהוי היה ממרחק מטר או שניים כאשר פני היורה גלויות.

לאור נתונים אלה הזיהוי שזיהה המתלונן את הנאשם הוא זיהוי ברור וודאי.

שיחת הטלפון של הנאשם

19. הנאשם שוחח בטלפון בשעה 19:37-38. כאמור, המחלוקת הינה היכן הנאשם היה כאשר קיים שיחה זו. העדה רחלי בן-יוסף הינה אחראית על תחום מחקרי תקשורת בצווי בית משפט בחברת "הוט מובייל" - לשעבר מירס. לעדה אין השכלה טכנית, ומשרדה הפיק המוצגים ת/21, ת/21א', ת/21ב'. העדה העידה והסבירה כי הטורים במוצג ת/21 מראים כך: טור ראשון - מועד תחילת השיחה; השני - סיומה; שלישי - המספר המחייג; הרביעי - המספר המחויג; החמישי - מספר אתר-אנטנה בה נקלטה השיחה; השישי - שטח הכיסוי של האנטנה, ולדבריה שטח הכיסוי תלוי במיקומה של האנטנה ובגובהה (155-156).

על-פי ת/21 השיחה בשעה 19:37-38 נקלטה בשתי אנטנות 41032, 43492, בשטח כיסוי 200 - 140 - 200 הר הזיתים בירושלים, קרית מוריה, צפון תלפיות, סילוואן, כפר שילוח, הר ציון, ארנונה, אבו טור, עזרייה, כתף הר הזיתים.

לדברי העדה בן יוסף, מהמסמך עולה כי השיחה החלה והסתיימה באותה אנטנה ונקלטה באנטנה נוספת רק לשם שמירת רצף (עמ' 158). בן יוסף אמרה כי המפה ת/21ב' הופקה על-ידי מהנדסי החברה ולא על ידה, וממפה זו עולה כי אזור עטרות נמצא בשטח המסומן סגול שאינו נכלל בשטח הכיסוי של האנטנות בהן נקלטה השיחה, ואילו השיחה נקלטה בשטח המסומן אדום - המכוסה על-ידי האנטנות 41032, 43492. לדבריה, בלתי אפשרי שהאנטנה של הר הזיתים יכולה לקלוט את עטרות המרוחקת 9.5 ק"מ (עמ' 158-160). לציין, על-פי המפה ת/21ב' יש הפרדה ברורה וגמורה בין שטח קליטת אזור עטרות לבין שטח קליטת הר הזיתים. על המפה ת/21ב' נרשם בכתב יד כי המרחק האווירי בין האנטנות הינו 9.5 ק"מ. העדה בן יוסף אמרה בכנות כי היא אינה מפיקה מפות וכי "זו מפה שהפיק מהנדס בשעתו. בזמן שהפיקו הצו שמכילה את כל האתרים בפלט הרלוונטי לאו דווקא הר הזיתים" (עמ' 160 שורה 6). כאשר התבקשה להסביר המפה ותנאי השטח אמרה שאינה יכולה הן מבחינה טכנית והן משום שהאתרים המשדרים מעטרות כלל אינם על המפה (עמ' 160 שורה 17).

20. לטענת הסנגור משקל העדות אפסי כך גם המסמכים והמפה שהם פלט שהופק על-ידי המהנדס שלא העיד, ומכאן שאין לפנינו הוכחה על מיקום הנאשם בשעה 19:37.

21. סעיף 36(א)(1) לפקודת הראיות מאפשר קבלת פלט מחשב כראיה במשפט כאשר מתקיימים תנאים מסוימים (ראה ע"פ 9338/08 אלעוקה נ' מדינת ישראל סעיף 19 לפסק הדין). העדה בן-יוסף הסבירה וחזרה ואמרה כי המוצגים ת/21 לרבות המפה ת/21ב' הם פלט מחשב המסמן הן במילים והן בצורה גרפית תחום קליטת אנטנה של הר הזיתים ועטרות אינה בתחום זה.

בע"פ 10049/08 ראתב אבו עצא נ' מדינת ישראל נאמר פעם נוספת כי מחקרי תקשורת מהווים רשומה מוסדית הקבילה לאמיתות תוכנה וכי "ככלל ניתן להגיש מחקר תקשורת בדרך של רשומה מוסדית גם אם הנתונים הגולמיים הנרשמים בזמן אמת במאגרים הממוחשבים של חברות התקשורת הסלולארית טעונים פעולת פיענוח נוספת כגון 'תרגום' שמות הקוד של האתרים מהם מתבצעת השיחה או שבהם מתקבלת השיחה לצורך שיבוצם ועריכתם בדו"ח" (סעיף 62 לפסק הדין) ובהמשך בסעיף 64 נאמר כי "הוכחת אופן המרת הקודים לשמות האתרים כמו גם דרך עיבוד המידע הגולמי ושיבוצו בדו"ח האיכון יכולים להיעשות באמצעות העדת עובדי חברת התקשורת הסלולרית ואין הכרח כי העובדים הספציפיים שערכו את הדו"ח הם אלה שיעידו" ועוד נאמר בסעיף 65 לפסק הדין כך: "מחקר התקשורת הוא בעיקרון מלאכת מחשב שלא הצריכה התערבות מהותית של אג"ב-מזרחי [העדה באותו תיק] אודות שיחות יוצאות ונכנסות לגבי מירס 309 וכן באמצעות הצבת פענוח שמות הקוד של האתרים שסמוך להם בוצעו השיחות במירס 309. המידע אודות השיחות... נאגר ברישומים הממוחשבים... במהלך הפעילות הרגיל והשוטף, בזמן אמת וללא התערבות מעשה ידי אדם. אכן, נתונים אלה הועתקו על-ידי עורכת מחקרי התקשורת אל תוך הטבלה אך מדובר בפעולת 'העתקה' שבעיקרה היא טכנית ואינה מערבת שיקול דעת מהותי. גם פענוח שמות הקוד של האתרים לא נעשה על-ידי אדם אלא על-פי נתונים הנאגרים במחשבי החברה המועסקים בעת הצורך באמצעות פעולת מחשב טכנית אל הטבלה".

22. רחלי בן יוסף העידה וחזרה ואמרה כי המוצגים הנ"ל הם פלט מחשב של חברה סלולרית, קרי הנתונים בהם נקלטים ונרשמים ללא מעשה אדם - הן באשר לביטוי המילולי על שטח כיסוי האנטנות (ת/21) והן באשר לביטוי הגרפי על המפה (ת/21ב'). מדובר אם כן ברשומה מוסדית ממנה עולה כי הנאשם היה ביום האירוע בשעה 19:37-38 באזור האנטנה המכסה את הר הזיתים - תלפיות - אבו טור, קרי אותו תא שטח בו התרחש האירוע, ולא היה באותה עת בעטרות כפי שטען.

עדות המדובב

23. הנאשם נעצר בליל האירוע, 27.10.2013, ובימים 5.11.2013-3.11.2013 הוכנס לתא המעצר מדובב. השיחות שהתקיימו בתא הוקלטו (הקלסר ת/29) רמת ההקלטה אינה כה משובחת שכן יש בה חוסרים לא מעטים.

בסיכומים ביקשו שני הצדדים להסתמך על תמליל ההקלטה ולא על עדות המדובב.

בתקליטור ראשון (ת/29 א מט/1) מדבר הנאשם על סכסוך בין שתי המשפחות אשר לב הסכסוך קשור לבן דודו וכי משפחת עבידיה (משפחת המתלונן) שרפה ציוד משאבות בטון של בן הדוד, ועוד אומר למדובב בעמ' 6 **"עכשיו זה שהתלונן [בענייננו] ספג מכות והוא הלך ואמר אחמד... אחמד הזה [הכוונה לעצמו] הרים עליי נשק וירה"** והוא מוסיף ומספר למדובב כי בחקירת המשטרה בדקו אם הוא עצמו נשא נשק, בדקו את ידיו ובגדיו ויצא הכל נקי. אחר-כך נשאל על-ידי המדובב מה שמו של המתלונן ואומר: **"זיאד אל עובידי"** (עמ' 7 שורה 5).

בתקליטור שני (ת/29 ב מט/2) אומר הנאשם כי אינו קשור לסיפור הירי (עמ' 7). בעמ' 8 שואל את המדובב **"כמה נותנים על הסיפור שלי, כמה עונש?"** המדובב שואל מה קרה לנפגע? האם הנפגע מת או נפצע? הנאשם עונה שנפצע לא ממש ומוסיף: **"נשבע לך שאני לא יודע מה הסיפור שלו אולי נורה בגב..."**. בהמשך בעמ' 10 אומר הנאשם כי שם הנפגע **"ע' או זיאד לא יודע"**. אחר-כך מאשר ששמו ע' והוא בן עשרים ומשהו.

בתקליטור ת/29 ג מט/4 מיום 4.11.2013 אומר הנאשם למדובב בעמ' 3: **"נשבע לך חאג' אני לא קשור לכל הסיפור הזה... בכלל לא הייתי שם"**. בעמודים הבאים אומר שהמשטרה עשתה את כל הבדיקות, לרבות טביעות אצבע, שערות, בדיקות דנ"א, הכל נקי, כך אמר לו עורך הדין (עמ' 5-7). בהמשך אותה שיחה, עמ' 13, אומר הנאשם למדובב כי יש לו הסכם סולחה (שורה 32).

בשיחה נוספת מאותו יום (ת/29 ד מט/5) ממשיכים השניים לדבר על סולחה והשפעתה על ענישה בבית המשפט. בעמ' 5 המדובב אומר לנאשם כי אם עושים הסכם סולחה יש לו סיכוי להשתחרר, יודה ויקבל עונש מתון. בעמ' 9, לאחר השיחות הללו אומר הנאשם **"בעזרת השם אני משתחרר אחרי הסכם הסולחה"** (שורה 29). השיחה נמשכת ובעמ' 10 עולים הדברים הבאים: המדובב אומר לחשוד בעניין הסולחה: **"אתה השלמת איתו, התנצלת והוא סלח לך מה נשאר? זכות המדינה להעניש"**. החשוד - הנאשם שואל: **"כמה זה?"** והמדובב אומר: תלוי מה קרה. אם הנפגע משותק. הנאשם עונה: לא קרה כלום, הוא הולך רגיל. שואל אותו המדובב: איפה הוא נורה. הנאשם עונה: אני לא יודע. המדובב אומר לנאשם: מצד אחד, אתה אומר שיש הסכם סולחה והתנצלת ואיך אתה עושה הסכם סולחה אם לא פגעת? הנאשם עונה שלא פגע במתלונן ואף אחד לא ירה עליו. בהמשך אומר הנאשם כי המתלונן מכיר אותו וכי

המתלונן לא הסתכסך איתו אלא עם בן דודו מוהנד ושרף לו שתי משאבות ומערבל (עמ' 11 למעלה). בהמשך אומר החשוד כי אכן יש סכסוך בין שתי המשפחות, עשו סולחה כדי לפתור את הסכסוך וכי בינו לבין המתלונן אין סכסוך. לאורך העמודים הבאים המדובב מרבה לדבר, והדיבורים הם על גבול הסבר משפטי או יעוץ משפטי. השניים ממשיכים לדבר על מה שקרה למתלונן וזאת בעקבות הסברים של המדובב כי העונש תלוי במהות הפגיעה, ובעמ' 20 שורה 2 אומר הנאשם: **"הירי היה בידיים שלו"**. אך אינו יודע אם זה היה ביד ימין או יד שמאל, אינו יודע למעלה או למטה ומוסיף כי המתלונן כבר נמצא בבית. המדובב אומר שאם כך הפגיעה לא מסוכנת. בעמ' 23 חוזר הנאשם שוב ומכחיש כי היה מעורב באירוע ואומר שהרכב לא היה איתו ולמעשה מאשר כי הרכב של אביו היה באירוע. (שורות 38-39) ומוסיף כי אולי המתלונן קושר אותו לאירוע בגלל הרכב (עמ' 24 שורה 2). בהמשך בעמ' 26 שואל המדובב באיזה יום היה האירוע עם ע' והחשוד אומר ביום ראשון בלילה. אני לא יודע באיזו שעה אבל אחרי שעה-שעה וחצי כבר המשטרה ביקשה ממני לבוא. בדברים שאומר הנאשם בעמ' 28 עולה כי סנגורו דיבר איתו על הסכם סולחה ועל שחרור ונתן לו בעניין זה עצה.

בתקליטור ת/29 מט/8 - עמ' 11 - המדובב בא בטרוניה לנאשם ואומר לו כי פעם אתה מספר שהיית במקום, פעם לא. הנאשם עונה: לא הייתי **"אני הייתי בעטרות, אני אין לי קשר לבעיה הזאת כולה"**. בעמודים הבאים מדברים על סולחה ומשמעותה. בעמ' 16 הנאשם אומר למדובב שזה לא הוא שירה, אולי זה מישהו ממשפחתו, אולי המתלונן ע' דיבר על מישהו דומה, כי כולם אצלו במשפחה דומים. בעמ' 17 שורה 14 מסביר הנאשם את גישת משפחתו לעניין: **"הרי עכשיו אחמד [הנאשם] זה שהסתבך אז חלאס משאירים את אחמד, כלומר לא מוכנים יעני להוציא את אחמד ולשים מישהו אחר הרי ככה נהיה העניין אצלו"**. בעמודים הבאים מדברים שוב על הסולחה. המדובב מסביר כי אם יש הסכם סולחה זה גורר את הנאשם לאחריות בתיק הפלילי. הנאשם משיב בעמ' 26 כי לא עשה את זה וייתכן שע' ראה מישהו מקרובי משפחתו הדומה לו ברכב הקאיה. בעמ' 26-27 שואל המדובב את הנאשם פרטים על האירוע ומאיזה מרחק הוא נורה. הנאשם אומר שזה היה ברחוב ואינו יודע מרחק. המדובב הציע 100 מ', 10 מ', 20 מ' והחשוד אומר: **"תראה תראה פחות מעשרים מטר פחות"** (עמ' 27 שורה 4). המדובב שואל איפה ברחוב? והחשוד אומר: **"בתלפיות"**. שואל אותו איפה בתלפיות והנאשם עונה: **"באלוהים... אני לא יודע בדיוק איפה. בדיוק בדיוק אני לא יודע"**. שואל המדובב באיזו שעה זה קרה ואומר הנאשם: **"בשעה שבע"**. הנאשם מוסיף כי התקשרו אליו בטלפון קצת לפני שמונה ואז בשמונה המשיך ישר למשטרה, ומסביר כי בין הפגיעה של המתלונן ועד שבא למשטרה עברה בערך שעה. בעמ' הבא ממשיך דו-שיח בין השניים, כיצד להתנהג בעימות ומה להגיד, והנאשם חוזר ואומר שהוא לא יודע מי ירה ולא יכול לסבך סתם מישהו מהמשפחה (עמ' 28).

בתקליטור ת/29 מט/7, עמ' 5 עומד הנאשם על גרסתו כי נהג ברכבו ולא בג'יפ, הגיע הביתה, לא החליף בגדים ומשם נסע למשטרה.

בתקליטור ת/29 ח מט/9, אומר הנאשם בעמ' 7: "אני אין לי תיק, אבל אני הולך להרים את התיק של בן הדוד שלי". הוא מסביר כי הוא עושה כן בגלל שלבני דודיו יש עבר פלילי עשיר.

24. מתמלילי השיחות הללו עולה, כי הנאשם מכחיש וחוזר ומכחיש השתתפות באירוע, טוען שהיה בעטרות. תחילה אמר ששם המתלונן הוא זיאד, אחר-כך תיקן לשם של ע', הוא השם הנכון. עם זאת, מדברים מסוימים שאמר אפשר להבין כי האירוע ופרטיו אינם כה זרים לו, ובעיקר ידע לומר כי הירי היה מטווח קצר יחסית, האירוע היה בתלפיות בסביבות שבע בערב. הוא מרבה לדבר על סולחה בה יש נטילת אחריות, אך גם מתקשה לקבלה. אומר כי הרכב המעורב הוא אכן ג'יפ קאיה של אביו. קרי, בצד הכחשה מילולית עקבית של מעורבות בירי, מוסר הנאשם מספר פרטים על מקום הירי, שעת הירי, מרחקים, מצבו של הפצוע.

25. בתאריך 6.11.2013 נערך עימות בין המדובב לבין הנאשם. המדובב אומר כי הנאשם סיפר לו על הסכסוך ועל ע' שעבד במפעל המשפחתי שלו כנהג משאבת בטון, ע' התנקם במשפחה בגלל הסכסוך על המעבר בדרך. ע' ואחרים חוסמים את דרכן של המשאיות של משפחת מוגרבי ושרפו משאבות בטון ומערבל, לכן הייתה החלטה ללכת על ע' וידעו שהוא לומד בבית ספר בערב. הנאשם מתפרץ ואומר שזה שקר. אחר-כך אומר שאמר למדובב שהמשאבות של בן דודו מוהנד נשרפו, אך אמר לו במפורש שאינו יודע מי שרף (לציין כי בתקליטור מט/5 הנאשם אומר שע' קשור לשרפת הציוד). המדובב חוזר ואומר לנאשם שהוא סיפר לו כי נסע ברכב עם אחרים, חסם את הרכב של ע' וירה בו והירייה פגעה ביד שלו, יחד איתו היו 4 בני דודים ברכב. הנאשם אומר שהוא נסע בערב בוואדי ג'וז, הגיע הביתה, מצא שם בבית את המכובדים, הגיש להם קפה עשר דקות, רבע שעה ואז הדוד שלו אמר שילך למשטרה. הנאשם הכחיש כי דיבר עם המדובב על בית ספר רשידיה ועל קורס שלמד בו ע'. סיפר לו כי הוא נקי ולא עשה דבר ולא מפחד בכלל. אישר כי דיברו על סולחה והסביר כי בסולחה צריך לרשום שמות. הנאשם חוזר ואומר שאם יש הקלטה שישמעו את הכל בהקלטה כי המדובב שקרן. כאשר נשאל כיצד ידע להגיד למדובב פרטים על המקום, מרחק הירי ועל הלימודים ברשידיה, ענה הנאשם כי עורך הדין אמר שירו בשעה 19:00, וכל שאר הפרטים, לרבות המקום, נודעו לו מפי עורך הדין. לבסוף אומר הנאשם: "תבדקו את ההקלטה ותראו שלא אמרתי למדובב על אף אחד".

עדויות פואד ג'יט ומחמוד קוואסמה

26. עדים אלה עבדו כנהגי מערבלי בטון במפעל הבטון של משפחת מוגרבי בעטרות בזמן הרלוונטי.

פואד ג'יט העיד כי ביום 27.10.2013 ראה את הנאשם במפעל הבטון לפני החושך, אולי 6, 7, 8 בערב. כאשר נאמר

לעד שבאותו יום עצמו החשיכה מתחילה בערך בשעה 17:30, אמר שראה את הנאשם כשהתחיל חושך, כמעט חושך (עמ' 125-122). לציין, מאמרתו במשטרה שניתנה סמוך למועד האירוע עולה כי ראה את הנאשם במפעל בשעה 16:00-15:30. כמו כן אישר שיצא מהמפעל וחזר בערב בסביבות 20:30-19:30 ולא פגש אף אחד (עמ' 127-126). עוד הוסיף, כי כאשר חזר למפעל לא יכל לדעת מי נמצא במשרדים למעלה ואם היו מכוניות פרטיות בכביש העליון של המפעל.

מחמוד קאווסמה העיד, כי ראה את הנאשם במפעל בסוף היום, אחרי ששטף את המשאית, כמעט 19:30. עם זאת אישר כי במשטרה אמר כי לא יכול לנקוב את השעה בה ראה את הנאשם במפעל ואין הוא יודע כיצד הנאשם הגיע למפעל ואיך יצא ממנו (עמ' 141-140 לפרוטוקול). בהמשך עדותו אמר שהוא עצמו נשאר במפעל עד 21:00 וראה את הנאשם אולי חצי שעה לפני כן (עמ' 143).

שני עדים אלה העדיפו לערפל את תשובותיהם ולעגלן. העד קאווסמה אף מיקם את הנאשם במפעל בשעה 20:30, דבר שאפילו הנאשם עצמו לא עשה.

השניים זכרו כי ראו את הנאשם במפעל בעטרות בסוף יום העבודה, כאשר החשיכה יורדת או זמן מה לאחר מכן. מכל מקום, לא ניתן לקבוע ממצאים ברורים על-פי עדויות אלה.

גרסת הנאשם

27. הנאשם העיד כי הוא עצמו עובד על משאבת בטון השייכת לו, מפעל הבטון שייך לאביו ומשפחתו. ביום המקרה יצא לעבודה בשעות הצהריים, ביצע שתי יציקות, החנה את המשאבה "ונשארתי באזור עטרות. חזרתי הביתה בסביבות שבע, שבע וחצי אני לא זוכר בדיוק מתי. קניתי כמה דברים וחזרתי לבית... ובדרך אשתי קראה לי במכשיר, במכשיר המירס. היא אמרה לי יש איזה שהיא בעיה אתה בדרך אמרתי לה כן אני בדרך עשר דקות רבע שעה אני אהיה אצלכם" (עמ' 197 שורות 4-7). בהגיעו הביתה נכנס לבית דודו הגדול והדוד אמר שהוא מבוקש על-ידי המשטרה, לכן נסע לתחנת עוז משם לקחו אותו לתחנת מוריה והחשידו אותו בירי והכחיש מיד. הנאשם הבהיר, כי באותו ערב נותר במשרדים לבד, ישב במשרד בו עובדת אחותו, שהיא מנהלת החשבונות של העסק, רשם את היציקות שעשה ואז יצא (עמ' 198). שוב חזר ואמר, כי יצא מהמפעל בין שעה 19:30 ל-19:50, נסע דרך גשר בית חנינא לכיוון ואדי ג'וז, משם לראס אל-עמוד ולג'בל מוכבר. בדרך עצר בבית חנינא לקנות חלב (עמ' 199). לדבריו, אינו זוכר את השיחה שנרשמה בשעות 19:37-19:38 והסביר כי בגלל שעצר וקנה חלב, הנסיעה מהמפעל עד הבית לקחה חצי שעה (עמ' 200). באשר לסכסוך אמר כי לו עצמו אין עם ע' (המתלונן) דבר וכי הסכסוך הוא עם בן דודו מוהנד וכי

"ע' לא רוצה לתת לו לעבור בדרך. עיקר הבעיה בגלל העניין הזה" (עמ' 201 שורה 2). הנאשם אישר כי למשפחתו יש כמה ג'יפים, שני ג'יפים מסוג קאיה וכן טויוטה ופג'רו ושירוקי. הרכבים משמשים מספר נהגים והשימוש העיקרי לחזור מהמפעל הביתה. אין נהג קבוע לרכבים האלה (עמ' 201).

באשר למדובב אמר, כי סיפר לו על בעיותיו, הוא היה כמו פסיכולוג בשבילו, הוא שכנע אותו להסכם סולחה ואמר לו שאם יעשה כך עונשו יהיה מאסר בעבודות שירות ולמרות שהמדובב לחץ עליו שוב ושוב שיודה באשמה, לא עשה כן משום שאינו קשור לעניין. הנאשם אישר כי אמר לעורך דינו כי אם העניין עומד על הסכם סולחה, הוא מוכן לשלם כדי להשתחרר ולחזור לילדיו. עורך דינו אמר לו שאינו יכול להודות בדבר שלא עשה. לדבריו, בעת העימות עם המדובב, היה בהלם לגלות מי האיש, אך נרגע כאשר נאמר לו שכל שיחותיו עם המדובב הוקלטו, שכן ידע היטב שלא הודה בדבר (עמ' 203). הנאשם חזר ואמר כי באותו ערב לא נהג כלל בג'יפ אלא ברכב פרטי קטן יותר. העד אישר כי הנסיעה מהמפעל לביתו לקחה בין 20 ל-30 דקות ואישר למעשה את מה שאמר במשטרה, כי הגיע הביתה בשעה 20:40 לערך. כאשר נתבקש לאשר, אם כך, כי יצא מהמפעל בערך בשעה 20:00 או 20:10, השיב שאינו יודע (עמ' 208-209). כאשר נשאל האם יכול להיות שבשעת השיחה, 19:37, היה בירושלים, השיב שוב: "לא יודע" (עמ' 209). הנאשם חזר והסביר, כי בשעת הערב שהה במפעל כדי לרשום את פעילותו באותו יום, אחר-כך שיחק במחשב והעביר את הזמן (עמ' 210 שורה 12), ורק אז נסע הביתה בלא מעורבות כלשהי בירי או ידיעה על ירי ואמר כי אין לו דבר וחצי דבר עם המתלונן ע'. כאשר נשאל מדוע ע' הזכיר את שמו דווקא, ענה: "ע' עובד אצלנו לפי דעתי האישיות שלו היא לא כל כך. אולי הוא הקשיב להורים שלו אולי הוא ראה את קאיה" (עמ' 211 שורה 6). הנאשם התבקש להסביר את דבריו למדובב, כי הוא מוכן לשלם בעד סולחה וכי הוא מוכן להרים את התיק עבור בני דודיו. הנאשם הסביר, כי המדובב עשה לו שטיפת מוח שהכל עומד על הסכם סולחה, הוא אכן מוכן לשלם רק כדי לחזור לילדיו, אף שלא עשה דבר. באשר לבני דודיו אמר, כי דברים אלה מלמדים שהוא לא עשה דבר ואינו יודע מי ביצע את הירי. בהמשך עדותו נשאל על דברים שנרשמו בדיסק 5, שורה 10 במוצג ת/29 (הקלטת המדובב), שם נשמע אומר למדובב שהמתלונן לא נפגע. הנאשם הסביר שאולי ידע פרטים אלה מעורך דינו. כך גם הסביר על דברים שנרשמו במט/8 עמ' 22 על כך שהמתלונן נפגע ביד. אפשר שמידע זה לא שמע מעורך דינו אלא מבן דודו מוהנד. כאשר נשאל כיצד זה במט/11 עמ' 7 יכל להתייחס למקום בו היה האירוע, אמר שהוא ידע שע' לומד בבית ספר רשידיה, אך לא ידע היכן קרה אירוע הירי. ייתכן שחוקר המשטרה אמר לו (עמ' 218). בהמשך הבהיר, כי בעצם לא שמע מהחוקר שע' נורה בדרך חזרה מהלימודים. כאשר נשאל כיצד זה ידע לדבר עם המדובב על תאורה במקום הירי, השיב כי כל הרחוב הראשי בתלפיות מואר (עמ' 221 שורה 1). בעמ' 221-222 התמקדו השאלות בסכסוך ומה ידע הנאשם על הסכסוך ומי שרף לבן דודו כלי רכב. הנאשם השיב בעמ' 223 שורות 3-8: "אני בהתחלה לא ידעתי שע' שרף עכשיו אני יודע שע' שרף. אבל אני בהתחלה ידעתי... אני לא ידעתי שע' שרף לנו... בהתחלת הסכסוך".

28. באמרתו הראשונה (ת/39) מיום 27.10.2013 שעה 22:51 סיפר הנאשם כי הוא עובד במשאבות בטון מאז גיל 15, אישר את מספר טלפון המירס בשימוש, הצמוד אליו ואמר כי החל מהשעה 18:00 היה בעטרות ובשעה 20:40 חזר לביתו. אשתו אמרה לו בטלפון שיש בעיה על הכביש. אחר-כך תיקן והסביר כי היה באזור נווה יעקב כאשר אשתו התקשרה ובהגיעו הביתה הבין שיש בעיות עם בן דודו בעניין הסכסוך עם משפחת עבידיה שכל יום שורפים ושוברים רכבים. הנאשם הסביר לחוקר שאינו קשור לסכסוך.

באמרתו השנייה מיום 28.10.2013 (סומנה ת/32) אישר הנאשם כי המשפחה מחזיקה שני ג'יפים קאיה בצבע כסף. חזר ואמר כי היה בעטרות בזמן הרלוונטי. יצא בערך בשעה 20:00 מעטרות, נהג ברכב סקודה השייך לקרוב משפחתו ואשר מפתחותיו תלויים במשרד ואין לו מושג מי ירה בבחור המאושפז, אמר שהוא חושב ששמו זיאד. חזר והדגיש כי לו אישית אין בעיה או סכסוך וכי הבעיה היא של בן דודו מוהנד. באמרה נוספת מיום 31.10.2013 (ת/33) אמר כי סיים את העבודה ביציקות וחזר לעטרות בשעה 19:00, שטף המשאבה ונסע הביתה.

באמרה נוספת מיום 4.11.2013 (ת/35) אמר הנאשם שאין בינו לבין ע' סכסוך כלשהו, וכאשר נשאל מדוע ע' יטפול עליו את הירי, הנאשם ענה: **"ע' לא סובל אותי, שאלוהים יטפל בו וזהו יא שלמה, אולי קיבל מידע שאחמד רוצה להרביץ לו. זה בן אדם זבל ואבא שלו יותר זבל ממנו"** (שורה 65).

באמרות נוספות חזר והכחיש מעורבותו באירוע.

עימות בין הנאשם למתלונן

29. בתאריך 5.11.2013 נערך עימות בין הנאשם לבין המתלונן (ת/38). לפני העימות בוצע תרגיל חקירה בו הושארו השניים לבד, כביכול, בחצר וקיימו שיחה. המשטרה האזינה לשיחה זו ודו"ח האזנה סומן **נ/6**.

להלן עיקרי הדברים שנאמרו בין השניים בשיחה המקדימה (נ/6): הנאשם נשמע אומר לע' שירחם עליו או שיבטל את התלונה כי זה לא הוא. ע' המתלונן מדבר על סולחה. הנאשם חוזר ואומר שאם ע' כועס עליו שיסלח לו וע' אומר לנאשם: **"אני ראיתי אותך שירית בי, ומה שאתה רוצה אני מוכן"**. הנאשם עונה: **"אני לא רוצה לדבר יותר מדי, תרגיש טוב ואל תכעס עליי"**. המתלונן שוב אומר לנאשם: **"אתה יודע שראיתי אותך ואת הבחורים שירית ואני אומר שאלוהים יסלח לך"**. הנאשם משיב: **"נשבע לך זה לא אני"**. בהמשך מדברים על סולחה, המתלונן אמר שעשו סולחה ושילמו 6,000 דנר, מבחינתו אין בעיה והוא מוכן לומר מה שיבקשו. שוב אומר הנאשם שלא הוא ירה. כאשר הנאשם מבקש מהמתלונן שיתפלל בשבילו שיצא מהכלא, עונה לו המתלונן: **"היד שלי משותקת"**. אחר-כך אומר: **"אתם רוצים שאגיד לא אתם"**. הנאשם מדבר על כך שיש לו ילדים ומבקש מהמתלונן שיוציא אותו מהסיפור ואז יעזור

לו, יעשה לו הכל, יטפל בו, ושוב אומר הנאשם שהוא נשבע שלא היה בג'יפ אלא היה בסקודה. הנאשם מבקש מהמתלונן לומר לשוטרים שזה לא הוא ושוב מעלה את המוטיב של משפחה וילדיו הקטנים. המתלונן שואל את הנאשם: **"מה אתה רוצה שאני אעשה? אני בחיים שלי לא גרמתי למישהו נזק"**. המתלונן אומר: **"מה אני אלך לשקר בשבילך? אני ראיתי אותך איך חסמת אותי וירדת מהאוטו אליי"**. הנאשם עונה: **"ע' אני אתן לך להיות השותף שלי במשאבה. מה אתה רוצה תהיה השותף"**. ע' עונה: **"אני לא רוצה, אני רוצה שתהיה גבר..."**. הנאשם שוב מבטיח הבטחות למתלונן אם יצא מהכלא וע' המתלונן שואל: **"אתה אומר לי אני אתן לך חצי מהמשאבה תלך תגיד להם שזה לא אני, אני רוצה דיבורים של גברים ולא של ילדים"**. הנאשם שואל: **"ע' מה אתה רוצה"** וע' עונה: **"אני לא אפגע בך בחיים, אלוהים יטפל בך. נשבע לך בילדים שלך אם אני אגיד להם שתי מילים שזה לא אתה עכשיו תלך הביתה"**. הנאשם אומר כי אינו משקר, בחיים לא שיקר, הוא מבטיח שיבוא לדבר עם ע' והכל יישאר ביניהם. ע' עונה: **"נאדר והחבר'ה..."** והנאשם אומר: **"ע' אני אומר לך אם אני אצא מכאן וכל הדיבורים שיהיו ביני לבינך נשבע לך נשבע לך תן לי לצאת מפה אני אבוא לך את הסוף שלו מי שעשה את זה אבל תנאי אחד"**. ע' שואל: **"מה"** והנאשם משיב: **"שאם אתה תרצה לגרום למשפחה נזק רק בכסף אל תלך להתלונן"**. בסוף עמ' 3 לתמלול חוזר המתלונן ואומר לנאשם כי כמעט רצח אותו. בעמ' 4 לקראת סיום אומר הנאשם לע': **"אני מבטיח לך שאני אגיד לך מי עשה את זה. אני נשבע לך יא ע' שאביא את סוף לבן זונה הזה שעשה את זה"**.

30. בעימות שהתקיים מיד לאחר מכן (ת/38) הטיח המתלונן בנאשם, כי הוא זה שירד מהג'יפ שירה בו והנאשם הגיב: **"קודם כל אני אומר לו שיהיה בריא, ואחרי זה אני אומר לו אני לא מתערב בבעיה כולה וע' יודע זאת"**. הנאשם מכחיש שירה והמתלונן משיב ואומר: **"אני לא העללתי מימי על איש"**. הוא פונה לנאשם ואומר לו: **"אתה באת פנים מול פנים, אתה רצית להרוג אותי. יש לי ילדים תן לאנשים ששלחו אותך לעזור לך"**. הנאשם השיב: **"אף אחד לא שלח אותי ואני לא מתערב בבעיה וזה לא אני"**. בהמשך אומר הנאשם שהמתלונן ראה מישהו שדומה לו, אולי ע' לא משקר אך הוא ראה מישהו דומה וע' עומד על כך שהוא מכיר היטב את הנאשם, אינו מעליל וראה אותו יורה בו. לבסוף אומר הנאשם לע' שהוא מעליל עליו כמו שהעליל על מוהנד ועל כולם.

31. **עדות בהאא אבו סרחאן**, אחיו של המתלונן עובד גם הוא במשאבות בטון. בהאא אמר כי התייצב מיוזמתו במשרדו של הסנגור ימים ספורים לפני מועד ההוכחות בחודש אוקטובר 2014 וביקש להעיד. לדבריו, היה בבית ואז התקבלה ידיעה כי ע' עבר אירוע והוא בבית החולים. בהאא נסע כמו משוגע הגיע למיון, רב עם אנשי הביטחון שלא נתנו לו להיכנס, נכנס בכל אופן, ראה את ע', שאל מה קרה וזה סיפר לו על רכב שחסם אותו, ירדו מספר אנשים, רעול פנים ירה בו. לדברי העד, כיוון שלבני משפחתו היו סכסוכים עם משפחת מוגרבי, אמר בעצמו וביוזמתו למתלונן **"זה אחמד"**.

מוגרבי. נלחצתי, אנחנו נחנך אותו המניאק הזה (עמ' 226 למטה). כאשר העד נשאל מדוע אמר את השם הזה ענה: **"כי יש לנו סכסוכים איתם. הוא אמר לי הוא היה עם ג'יפ"** (עמ' 227 שורה 11).

העד הוסיף ואמר כי הוא שאל את ע' מי ירה וע' אמר איש שמן וגבוה, לא יכול לזהות אותו, לא ראיתי. אז בהאא אמר לו: **"זה אחמד מוגרבי... יש לנו סכסוכים איתם"** (עמ' 227 שורות 9-11) (יש לציין מיד כי הנאשם אינו שמן וגבוה - ועל-כן תמוה כיצד ידע בהאא לומר השם אחמד מוגרבי לפי תיאור כזה). אחר-כך הוסיף ואמר כי ע' אמר לו שהיורה נסע בג'יפ כסף והיה לו קפוצ'ון. לדבריו, ימים ספורים קודם לכן ראה את אחמד מוגרבי נוהג בג'יפ כזה. רק בשלב זה הופיעו הרופאים והביטחון והוציאוהו. עוד הוסיף, כי שהה ליד מיטת אחיו 10-17 דקות עד שהגיעה משטרה. לאחר שע' השתחרר כל המשפחה דיברה על כך שאחמד הוא היורה וע' ישב בשקט ואף אמר אני יודע שזה אחמד אבל לא ראיתי ובני המשפחה הורו לו לסתום את הפה. כאשר נשאל מדוע הגיע לספר זאת רק באוקטובר 2014 (הנאשם עצור כשנה), אמר כי הוא חשש מהמכובדים של משפחתו. בהמשך הודה שבא להעיד בניגוד לעמדת המשפחה בגלל שמצפוני מציק לו. לדברי העד, התקשרו אליו באותו ערב להודיע לו על הירי בשעה 19:30 או 19:35. הטלפון היה מדודיו ואז נסע לבד לשערי צדק. הוא נכנס לבית החולים בשעה 19:45. היו כבר רופאים והוא לא ציית להוראותיהם לזוז כי רצה לבדוק מה קרה לאחיו. לדבריו, נסע תוך עשר דקות מג'בל מוכבר עד בית החולים (עמ' 229-231). העד לא יכל להסביר מדוע ע' עצמו לא העיד על שיחה זו עם אחיו בחדר המיון (עמ' 235). נציין עוד כי בִּלְאֵל שהגיע עם המתלונן לחדר המיון העיד כי לא נתנו לו להיכנס לתוך חדר המיון עצמו.

תמצית טענות הסנגור

32. הסנגור ביקש תחילה להפריך או למצער להטיל ספק בזיהוי שזיהה המתלונן את הנאשם. לגישתו, המתלונן מסר פרטים לא נכונים כגון שהיורה הגיע ברכב מוסו (ולא קאיה), המתלונן אמר פעם כי ליורה היה קפוצ'ון ופעם לא (יש עדויות אחרות המעידות על קפוצ'ון). המתלונן לא יכל לזהות כי לא יכל לראות ורק ניחש. הוא תיאר את היורה כבעל גוף, אולם הנאשם אחמד הוא נמוך (יש להעיר כי באמרה ת/25 אמר המתלונן אחרת ותיאר הנאשם "לא גבוה לא רזה" שורה 7). על-פי לוח הזמנים בהחלט אפשר שבני המשפחה הגיעו למיטתו של המתלונן לפני שהגיעה המשטרה והם אלה ששתלו בתודעתו כי הנאשם הוא היורה.

ספק נוסף בזיהוי מעלה הסנגור מדברים שאמר בן הדוד בלאל שהיה עם המתלונן ברכב. העד לא זיהה איש. לטענתו לא הגיוני כי מי שישב ליד הנהג הטוען שזיהה, ואילו בִּלְאֵל לא זיהה אף אחד?! האם אפשר שבדרך לבית חולים המתלונן לא אמר לבן דודו כי הנאשם הוא זה שירה?! והרי בִּלְאֵל העיד כי לא דיברו כלל על זהות היורה.

ספק נוסף מעלה הסנגור מעדותו של עד הראיה דוד שטיינברג, עד נטרלי, שראה את רכבו של המתלונן ברמזור אחרי האירוע ואמר במפורש כי ברכב של המתלונן היו שלושה אנשים. דבר שהוכחש כליל על-ידי המתלונן ובלא-ל. לעמדת הסנגור עדיפה העדות האובייקטיבית של שטיינברג המעמידה בספק את כל סיפורו של המתלונן.

הסנגור ביקש להעדיף את עדות המתלונן בבית המשפט שהבין כי הלך רחוק מדי בחקירתו במשטרה, שיקר וביקש לנקות פוזיטיבית את הנאשם ממעורבות. אומנם המתלונן לא המציא את האירוע שאכן התרחש, אולם העיכוב באמירת האמת מצד המתלונן בא בשל פחד מהחמולה ופחד מהמשפחה.

הסנגור המלומד מצא שורה של בקעים וחולשות בגרסת המתלונן במשטרה. ראשית, עדותו המפורשת של בהאא אבו סרחאן, אחיו של המתלונן, אשר מיוזמתו בא ואמר, ובניגוד לעמדת כל המשפחה, כי הוא זה שאמר למתלונן את שמו של הנאשם. העד הסביר כי מיהר לבית החולים, התפרץ פנימה לחדר המיון, מצא את אחיו, שמע מה קרה, שמע מפיו שאינו יכול לזהות את היורה ואז אמר לו ביוזמתו את שמו של הנאשם כיורה. יש לקבל את גרסת בהאא שכן הוא מעיד נגד האינטרס המשפחתי. באשר לעיכוב הממושך בשינוי גרסת המתלונן ועוד יותר בהבאת גרסת האח הסביר הסנגור כי השניים פעלו בניגוד לעמדת המשפחה ובכך יש להסביר את השינוי והעיכוב.

הסנגור תקף את עדותה של רחל בן יוסף, נציגת חברת הטלפונים, וביקש ליתן לעדותה ולמוצג ת/21 משקל אפסי, שכן העדה אינה מומחית, אינה אמונה על הצד הטכני והיא התיימרה להציג מפה שלא היא ערכה ולהפגין מילים מפי מהנדסים שלא העידו. מכאן שאין הוכחה כלשהי שכן שיחת הטלפון שקיים הנאשם בשעה 19:37 לא הייתה מעטרת כפי שהעיד.

לעמדתו של הסנגור, עדויותיהם של מחמוד קוואסמה ופואד ג'יט זורעות אף הן ספק בגרסת המאשימה ודווקא מחזקות את גרסת הנאשם, שכן השניים ראו בערב את הנאשם בעטרות. אומנם לא יכלו לציין בדיוק מתי ראו את הנאשם, אולם מעדותו של קוואסמה אפשר שראו את הנאשם בסביבות 19:30 בעטרות, קרי לא יכל להיות כלל וכלל בשעה 19:00 במקום האירוע.

הסנגור טען עוד כי הנאשם נבדק, לא נמצאו עליו סימני ירי (ת/23). לא היו שיחות טלפון עם הקושרים האחרים כביכול, דבר האופייני לאירועים כגון אלה. הסנגור עמד על כישלון מהדהד של המדובב, שעשה מאמצים גדולים להוציא הודאה מפורשת מפי הנאשם וזכה אך ורק להכחשות וזאת למרות שהנאשם התיידד איתו וראה בו פסיכולוג או אבא. לעמדת הסנגור, ההקלטה (ת/29) מראה במפורש כי הנאשם לא הודה ואין אפילו קצה של הודאה בכל השיחות הרבות עם המדובב.

מסקנות

33. המתלונן זיהה את הנאשם זיהוי ודאי ומייד. השיחות של המתלונן עם השוטרים בחדר המיון אופיינו במתן פרטים רבים, רובם מדויקים ואינם שנויים במחלוקת, כגון מקום האירוע, תיאור האירוע, התוקפים הגיעו בג'יפ, ידע לתאר חסימת הדרך, זווית החסימה, כיצד התוקפים יצאו, איזה דלת נפתחה ראשונה, איזה שנייה. מכות ברכב, יריות, הכל ממרחק של מטר עד שניים, התמרונים שעשה כדי לברוח, תיאור הלבוש של היורה - ג'ינס, טישרט (בהמשך קפוצ'ון שלא היה על הראש), פנים גלויות ללא רעלות וללא כיסוי פנים. ביחד עם כל הפרטים הללו אמר המתלונן כי זיהה בוודאות תוקף אחד המוכר לו היטב ממרחק מטר, אין לו סכסוך אישי עמו, ונקב בשמו של הנאשם ובחלוף מספר שעות זיהה את תמונתו. הפרטים שמסר התבררו כנכונים (מלבד סוג הג'יפ). לא נמצא טעם מיוחד מדוע מכל משפחת מוגרבי ינקוב רק ודווקא בשמו של הנאשם. הזיהוי היה ספונטני על סמך הכרות עם הנאשם ולא זיהה התוקפים האחרים. התיאור הפיסי הכללי שמסר בדבר מבנה הגוף אינו שונה באופן מהותי ממבנה גופו של הנאשם וכך גם עולה מדברים שאמר העד ד'. המתלונן אמר בביטחון לשוטרים מספר פעמים את שם הנאשם והמתלונן עמד על דעתו זו לאורך כל החקירה, וכך גם בעימותים. המתלונן חזר בו מהזיהוי, אלא שמדובר בחזרה מאוחרת, מאולצת, אחריה אישר במפורש כי לא שיקר במשטרה. הרקע לשינוי גרסת המתלונן הינו סולחה בין המשפחות, המתלונן העיד כי בעת הזאת שורר שקט בין שתי המשפחות ועדיף שקט זה על פני הפללת הנאשם. כך גם יש להבין את עדות אחי המתלונן בהאא אבו סרחאן, שגם היא באה בשלב מאוחר ונועדה להיטיב עם הנאשם על רקע השקט וההבנה השוררים בין המשפחות. הרגיעה בסכסוך נובעת משניים: תוצאת האירוע אינה פגיעה כה חמורה במתלונן ובשל סולחה או הליכי סולחה.

עם כן, קיימת ראייה ברורה כי הנאשם הוא שהגיע ברכב הקאיה עם אחרים והוא שביצע את הירי לעבר המתלונן ואילו המשתתפים האחרים הכו ברכב וגרמו לו נזק.

34. קיימות מספר ראיות תומכות ומסבכות את הנאשם:

א. התוקפים הגיעו למקום האירוע בג'יפ קאיה כסוף השייך לאביו של הנאשם. כאשר המתלונן סיפר לשוטרים בבית החולים כי התוקפים הגיעו ברכב ג'יפ כסוף (טעה בסוג הרכב) לא יכל לדעת כי העד ד' הצליח לזהות ולזכור את מספר הרכב, את סוגו וצבעו הכסוף וכי יסתבר כי הרכב שייך לאביו של הנאשם. האב אמר כי הותיר את הרכב בשכם בשעה 17:00, עם המפתחות, ואין ראייה השוללת כי מאן דהוא לקח הרכב והסיעו לירושלים בזמן הרלוונטי (כשעתיים לאחר מכן). הנאשם עצמו אמר למדובב כי הרכב של אביו נטל חלק באירוע התקיפה (ראה סעיף 23 לעיל). העובדה כי הרכב שייך לאביו של הנאשם אינה תומכת ישירות בהשתתפות באירוע, אולם יש לראות בה ראייה מסבכת.

ב. **ידיעת פרטים:** הנאשם הכחיש באופן עקבי השתתפות באירוע, אמר תחילה ששם המתלונן זיאד, אחר-כך תיקן לשם ע' וחזר והכחיש מעורבות גם בעימותים ובשיחות עם המדובב והמתלונן. עם זאת, הנאשם ידע פרטים על האירוע כגון מקומו, מצב התאורה במקום, שעת האירוע, הטווח הקצר של הירי. לטענתו, פרטים אלה שמע מפי עורך הדין שייצגו במהלך המעצר, אולם יש להטיל ספק במקור ידיעתו, שכן ברגיל פרטי חקירה כאלה אינם עולים בשלב המעצר, לא טווח הירי, לא עניין התאורה ולא השעה המדויקת של האירוע. אין בכך ראיה ישירה, אך הראיות תומכות בגרסת המתלונן ומסבכות את הנאשם.

במהלך השיחות עם המדובב הרבה הנאשם (בעידוד המדובב) לדבר על סולחה עם המתלונן. השיחות החוזרות ונשנות על סולחה והתקוה כי סולחה תסייע לשחרורו מהווו אף הן ראיה מסבכת. לכך יש להוסיף את השיחה המקדימה בין הנאשם למתלונן (נ/6). אומנם הנאשם מכחיש גם בשיחה זו השתתפות באירוע התקיפה, אך הוא נשמע מציע למתלונן הצעות בעלות אופי כספי כגון שותפות, על-מנת שיוציא אותו מהפרשה וישנה את גרסתו. גם בכך יש ראיה מסבכת.

ג. הנאשם אישר באמרותיו במשטרה וכן בשיחות בפני המדובב, כי קיים סכסוך חמור בין משפחתו לבין משפחת המתלונן. הנאשם אמר למדובב כי המתלונן עצמו הוא זה ששרף לדודו מוהנד ציוד עבודה ומערבלי בטון. דברים אלה וידיעה זו על אחריות המתלונן, אינן מהוות ראיה ישירה, גם זו ראיה שיש בה כדי לסבך במידת מה את הנאשם, המודע לסכסוך, לחלקו של המתלונן במעשים ובצורך המשפחתי לנקמה.

ד. **שיחת הטלפון בשעה 19:37.** שיחה זו התבצעה ממכשיר הטלפון הנייד שבשימוש בלעדי של הנאשם כשהוא נמצא באזור של האירוע. שיחת טלפון זאת מפריכה את גירסתו כי בשעת האירוע היה בעטרות. הפרכת הגירסה מסבכת את הנאשם בכזב, תומכת בגרסת המתלונן ומלמדת כי הנאשם התאים את גירסתו כדי להרחיק עצמו מהאירוע. לדברי הנאשם הוא הגיע לביתו ונכנס מיד לבית דודו בג'בל מוכבר בשעה 20:40, קרי נותר מספיק זמן בין זמן האירוע (קצת אחרי השעה 19:00) לבין הסתלקות מהמקום, החלפת רכבים ונסיעה הביתה.

35. טענותיו שובות הלב של הסנגור אין בהן די כדי לקעקע ראיות אלה. כאמור, הזיהוי שזיהה המתלונן את הנאשם הוא ברור וחד משמעי. בן הדוד בלאל העיד כי אף שישב ליד המתלונן לא הצליח לזהות איש, אין ראיה כי הוא מכיר מי מהתוקפים או את הנאשם. לדבריו, מיד כשהחל האירוע, מרוב פחד כיסה את ראשו ולא יכל לזהות מי התוקפים. אכן, תמוה שהמתלונן לא נקב באוזניו שם הנאשם כמי שביצע את הירי בזמן הנסיעה לבית החולים, אולם יש לייחס זאת לרצון להימנע מהסתבכות אישית בסכסוך. העדויות שמסרו מחמוד קוואסמה ופואד ג'יט רחוקות מלהיות מדויקות. כפי

שציינתי לעיל, הם שינו את עמדתם כדי להשתדל ולהיטיב עם הנאשם. אין חולק כי לא נמצאו על הנאשם סימני ירי (ת/23), ואפשר כי הנאשם דאג להסירם בשעתיים וחצי עד שהגיע למשטרה, אולם בעיקר אין בראיה שלילית זו כדי לקבוע שלא היה מעורב באירוע. ההכחשה החוזרת ונשנית לפני המדובר היא אכן עקבית ואין חולק כי לא הודה בפניו מפורשות על השתתפות באירוע אלא להיפך. אולם, כאמור, ידיעת הפרטים אינה מתיישבת עם הכחשה כה גורפת.

סיכום

36. לאור האמור לעיל, ניתן לקבוע בוודאות כי הנאשם נטל חלק באירוע, הוא הגיע עם אחרים קצת אחרי שבע בערב ברכב קאיה כסוף לזירה, הם ירדו מהרכב, אחרים פגעו ברכב באלה ובקופיץ והנאשם ירה במתלונן. היריות כווננו לחלק העליון של הגוף, פגעו בחזה וביד. יריות לכיוון הזה מעידות על כוונת קטילה. מכאן שהוכחו העבירות של חבלה במזיד ברכב וניסיון רצח ויש להרשיע הנאשם בעבירות אלה.

יעקב צבן, שופט

השופט ר' כרמל:

אני מסכים.

רפי כרמל, שופט

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

התוצאה

אנו מרשיעים הנאשם בעבירות של חבלה מזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין ובניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק.

ניתנה היום, כ"ג בכסלו התשע"ה, 15 בדצמבר 2014, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט
[סג"נ - אב"ד]